

KIO KAN

*Dokud
nās lāska
nerozdělí*

Mirja Hein

Copyright © 2015 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Pavel Dufek, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu Australia – Eukalyptusfeuer

přeložil Pavel Dufek

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

978-80-7543-918-5

Vůně blahovičnicku...

... která vane lesy Modrých hor, nemá na světě obdoby. Stejně jako jemný modrý opar, který vytvářejí éterické oleje, jež odpařují listy blahovičnicku. Právě tento opar dal celému pohoří jméno.

Na tomto malebném území kdysi žili v ústraní, daleko od civilizace, pouze domorodci. Dokud se bílým objevitelům nepodařilo do té doby neschůdné Modré hory překročit. Potom šlo všechno ráz na ráz. Někdejší bariéra v nitru rudého kontinentu byla prolomena. Stavěly se silnice, území osídlovali běloši a prostřednictvím vybudované železniční tratě se Modré hory staly dostupným a oblíbeným krajem i pro zámožné občany ze Sydney. Čím dál víc si jich tam nechalo stavět prázdninový dům. Nabízelo se to samo, neboť výběžky Modrých hor začínají už šedesát kilometrů západně od Sydney. Obyvatelé města tak mohli uniknout letnímu vedru a uchýlit se na příjemný horský vzduch.

Nádherné lesy Modrých hor se však proměňují ve smrtící past, když se blahovičnick vznítl. Po obzvlášť horkých dnech v horách stačí jeden úder blesku, a rozpoutá se šílené peklo. Protože éterické oleje, které vydávají jedinečnou vůni, umocňují požár. Působí totiž jako urychlovač hoření. Oheň se pak rychle šíří po horách a v bezpečí před ním nejsou lidé ani zvířata. Ale již několik měsíců po takové katastrofě se stromy předvádějí v celé své kráse a lesy se zelenají ještě víc než dřív. Je to zázrak přírody a lidé si jej dlouho nedovedli vysvětlit. Mezitím tajemství blahovičnicku přišli na kloub. Při požáru stromy sice ztratí část kůry, přesto neodumírají. Naopak. Pod borkou na kmeni jsou spící pupeny a ty se probouzejí k životu,

až když se aktivují horkem. Brzy vyrážejí nové výhony. Tímto způsobem se eukalyptus reprodukuje. Místo zdánlivého odumření při požáru vzniká nový život.

Zato když padnou za oběť požáru města, z domů nezbude nic než hromady popela. Proto letní hosty stále provází strach z ničivého ohně. Výjimkou není ani rodina Parkerových, která se každoročně schází o Vánocích ve svém domě poblíž vodopádu Wentworth Falls v Novém Jižním Walesu a společně tráví zimní prázdniny v soukromí na „své hoře“. Stejně tak letos, v roce 1895, kdy se odehrává děj.

Jako vždycky se Annabelle, její muž Walter a obě dcery těší, až vstoupí do nového roku s celou rodinou pohromadě v tomto malém ráji, na horském vzduchu. K této příležitosti se sjíždějí odevšad. Trávit volný čas společně přijíždějí z Melbourne i Sydney. Pokaždé to bývají poklidné dny. Ty jim dodávají sílu, aby zvládali úkoly, které přinese nový rok. Koho by napadlo, že letos idylka skončí předčasně?

1. díl

Scarlet

1

Byl neobyčejně horký prosincový den. Slunce pálo z oce-
lově modré oblohy a zalévalo prázdninovou usedlost Par-
kerových zářivým světlem. Wentworthský ráj, jak bílý dřevěný
dům s trámy natřenými namodro a třemi verandami pojme-
novala Annabellina starší dcera Scarlet, ležel tři kilometry od
obce Wentworth Falls na kopci, odkud měli nádherný výhled
až na obrovský vodopád na opačné straně rokle. Annabelle
a její manžel Walter se již před deseti lety rozhodli koupit ten-
to pozemek, jelikož obec Wentworth Falls ležela na železniční
trati vedoucí do Modrých hor ze Sydney. Inženýrům, kteří ji
stavěli, se podařil mistrovský kousek.

Hned po snídani Annabelle vyhnala ostatní členy rodiny
z kuchyně, poněvadž si nenechala ujít, aby krocana na dnešní
večer připravovala podle vlastního receptu a bez pomoci dcer,
matky nebo tchyně. Přitom jinak vůbec nebyla domácí puťka.
Právě naopak. Byla houževnatou bojovnicí za práva žen a za-
kládající členkou spolku za volební právo žen v Novém Již-
ním Walesu. Další zapálenou bojovnicí za práva žen byla její
kamarádka z mládí a švagrová Myriam, manželka jejího bratra
George. Tím se dávné přítelkyně sblížily ještě víc. Annabelle
a Myriam měly na dané téma přednášky a neúnavně se mu vě-
novaly i v praxi. Sledovaly cíl ulehčit ženám život ve společ-
nosti, kde dominují muži.

Dokud Walter Annabelle v její činnosti podporoval, nedě-
lala si moc z toho, že se jí někteří jeho známí a jejich manželky
za zády posmívají, že je „modrá punčocha“. Walter byl po-
slancem parlamentu Nového Jižního Walesu a měl velký vliv.
S jeho podporou mohla kdykoli počítat. Jejím nejvyšším cílem
bylo vybojovat volební právo žen, jako se o to velmi úspěšně
snažily bojovnice v kolonii Jižní Austrálie. Tam to vypadalo,
že je už jen otázka měsíců, kdy svého cíle dosáhnou.

Zato v kolonii Nový Jižní Wales si podle Annabellina odhadu musely ještě počkat. Ale její doménou byla již léta vánoční pečínka a přípravu slavnostní hostiny prožívala nadšeně. Doma v Sydney měla pomocnici v domácnosti a kuchařku, ale ty dostávaly každý rok o vánočních prázdninách volno, aby mohly odjet za svou rodinou. O dovolené se tak svárlivá Annabelle stávala náruživou hospodyňkou. Walter to přijímal se smíšenými pocity. Na jedné straně zastával názor, že by mohla požadovat pomoc alespoň od dcer, ale to jí bylo zatěžko. Sedmnáctiletá Scarlet považovala za samozřejmost být matce k ruce – na rozdíl od Avy, o rok mladší, která měla pocit, že vypomáhat v domácnosti je pod její důstojnost. Annabelle měla pramalou chuť v tomto ohledu působit na mladší dceru výchovně. V zájmu spravedlnosti místo toho raději povzbuzovala Scarlet, aby si také užívala volna a věnovala se svým zálibám.

Rozdílnější dcery už být nemohou, pomyslela si Annabelle s lítostí, když se zadumaně dívala z kuchyňského okna otevřeného dokořán na verandu a zahradu, kde rodina odpočívala po snídani. Scarlet právě rozmlouvala s babičkou Vicky, Annabellinou matkou. Ty dvě si báječně rozuměly. Není divu. Scarlet jako by babičce z oka vypadla. Byla vysoká, štíhlá, světlolasá a měla v sobě cosi nespoutaného. Vicky prý taková bývala zamlada také. Moc nebudila dojem dámy a už vůbec nebyla rozmarná. Spíš se chovala klukovsky, bez zábran a odvázně. Scarlet v dětství sváděla pranice s výrostky ze sousedství a koneckonců byla členkou jedné party. V protikladu k Avě. Ta sotva začala dospívat, už pomýšlela na to, jak ji budou všichni mládenci obletovat. Byla mimořádně krásná. Měla husté černé vlasy a bronzovou pleť, kterou zdědila po Annabelle.

Když byla sama ještě dítě, Annabelle si často lámala hlavu, kde se ten exotický vzhled vzal. Až se jednou dověděla, že jejím fyzickým otcem není matčin manžel, Frederik Bradshaw se světlou pletí, nýbrž tmavovlasý Jonathan, matčina velká láska, muž, za kterého se Vicky provdala až po Frederikově tragické smrti. Láskyplně sledovala otcovu siluetu. Hověl si na

lehátku a četl si. Kdysi tmavé vlasy mu již zešedivěly, ale i tak stále vypadal úžasně. Připadalo jí jako zázrak, že tohoto muže smí nadále poznávat a milovat, třebaže sňatek mezi matkou a jejím někdejším milencem rodiny definitivně rozdělil.

Annabelle si povzdechla, vrátila se ke krocانovi a okořenila ho svou speciální směsí. Bylinky jí nasbírala v horách Scarlet. Byla zapálená do přírodovědy a nejraději by se stala badatelkou. V Sydney chodila do vyšší dívčí školy a měla vesměs dobré známky. To se nedalo říct o Avě. Ta vynikala jenom ve výtvarné a hudební výchově a měla nedostižný hlas. Annabelle doufala, že školu zdárně dokončí, aby pak mohla jít do Adelaidu studovat hudbu.

Waltera nijak nenadchla vyhlídka, že by jeho dcera odešla na studium ze Sydney, ale Annabelle ji v plánech podporovala, neboť pro ni bylo důležité, aby dcera měla vysokoškolské vzdělání. A to bylo možné pouze v Adelaidu. Zatímco Walter měl za to, že by mohla v Sydney docházet na soukromé hodiny zpěvu, zvláště kdyby se brzy vdala. Jenže v tomto směru se matka s dcerou shodly jako málokdy. Bez univerzity s uznávanými závěrečnými zkouškami by to nešlo.

Annabelle ještě jednou zabloudila pohledem ke svým nejmiřejším. U stolu ve stínu seděla tchyně Martha, nejlepší přítelkyně její matky, s manželem Edwardem. Hráli karty s dcerou Myriam a s Annabelliným bratrem Georgem. Spolu s nimi byla také Victoria, kterou její matka Vicky adoptovala poté, co Victoriina matka Meeri, mladá Austrálka, při porodu zemřela. Byla jen o rok starší než Scarlet. Kdyby člověk nevěděl, že Victoria má geny domorodců, ani by si nevšiml, že je „míšenka“, jak se takové děti označovaly. Annabelle neměla tento pojem ráda, protože jí připomínal psí křížence, jenomže jak to vyjádřit jinak? U Victorie se každopádně prosadily otcovy geny. Kdykoli Annabelle na tuto hroznou událost pomyslela, navzdory horku, které se pomalu přeneslo i do kuchyně, ji zamrazilo. Meeri kdysi znásilnil jeden bílý farmář, avšak Victoria o tom neměla tušení. Vicky byla toho názoru, že by jí to měli raději zamlčet. Jediné, co Victoria o svém původu věděla,

bylo to, že její matka Meeri byla Austrálka a mladík, který ji údajně přivedl do jiného stavu, krátce nato beze stopy zmizel. Annabelle měla v souvislosti s takovou lží smíšené pocity, byt měly člověka chránit. Jako by na vlastní kůži nepoznala, jak těžce mohou rodinná tajemství tížit na duši. Tenkrát to neměla jednoduché, když se přibližně ve Victoriině věku dověděla, že Frederik Bradshaw není její vlastní otec a Amelie s Georgem jsou pouze nevlastní sourozenci. V dětství se pak často trápila otázkou, zda náhodou není jenom osvojená domorodka.

Annabelle se snažila chmurné myšlenky zahnat. *Bud' ráda, že jsme se všichni sešli ve zdraví ve wentworthském ráji*, domlouvala si. Vzápětí se však zadívala na Avu.

Ta seděla úplně sama v zadní části zahrady pod mohutným stromem a vypadala zasněně. Štítila se slunečních paprsků, neboť ji pronásledovala barva pleti. Úzkostlivě dbala, aby na sluníčku ještě víc neztmavla. *Co se jí teď asi tak honí hlavou?* napadlo Annabelle, protože soudě podle zamračeného výrazu nemyslela na nic hezkého.

Annabelle se přinutila odvrátit zrak a věnovat se zase krocانovi. Až ho okoření bylinkami a připraví nádivku, připojí se k rodině. Jídlo se bude podávat teprve večer, až se venku ochladí. Mezitím koření krocana pěkně provoní.

Krátce se její myšlenky stočily k manželu Walterovi. V posledních dnech se ještě musel účastnit zasedání parlamentu v Sydney a do Wentworth Falls měl dorazit až kolem poledne. *Pracuje až moc*, povzdechla si. Vtom se opatrně otevřely dveře.

„Neruším?“ zeptala se dcery Vicky. „Ani se nebudu ptát, jestli ti smím pomoci,“ dodala honem.

„Posaď se. Hned budu hotová. Jak jsem ze své pozorovatelnosti viděla, měla jsi podnětný rozhovor se Scarlet.“

Vicky se rozzářila. „Ano. Jsme si tak blízké, že musím vždycky dávat pozor, aby to nepostřehla Ava. Při debatě se Scarlet mívám někdy pocit, jako bych slyšela sebe zamlada.“

„Není divu. Vždyť máte stejný hlas. A vypadáte jako sestry.“

„Ale jdi, chceš snad lichotit staré ženské? Když jsem takhle vypadala naposled, nebylo mi ještě ani dvacet. Jen si mě prohlédni: šedivá, kam se jen podíváš.“ Na důkaz toho si natrásla stále ještě husté vlasy.

„Já bych řekla, že nestárneš. Vrásky v obličeji aby hledal lupou. Věčně se ptám, jak to děláš. Udržuješ se mladá díky tomu, že ses za mého otce vdala pozdě?“ zasmála se Annabelle, ale Vicky se znatelně zakabonila.

„Děje se s tátou něco? Tváříš se ustaraně.“

Vicky se kroutila. „Ne, ne, všechno v pořádku. Jenom bývá poslední dobou trochu unavený. Však ho znáš. Nikdy by nešel k doktorovi.“

„Ano. Snad to platí o cizím lékaři, ale ne o Georgeovi.“

Vicky pokrčila rameny. „Dělá, jako bych si toho nevšimla. Možná si s Georgem promluvím diskrétně, ale je to... Prostě bych si nepřála, aby se to otci doneslo. Ať se zbytečně nerozčiluje. Jenom nevím, jak to před ním zatajit...“

Annabelle se posadila vedle matky a povzbudivě ji pohladila po ruce, která jako by nadále patřila mladé ženě. „Mluvíš v hádankách. Nechceš mi aspoň říct, co se před otcem snažíš skrývat?“

„Jedině když si to necháš pro sebe,“ odvětila Vicky. Annabelle nervózně zakoulela očima. „Mami, mami, ty s tím svým tajnůstkářstvím. Já vím, že to myslíš dobře a chceš nás všechny ochraňovat jako kvočna, ale někdy je lepší se podívat pravdě do očí...“

„William Bradshaw a Claire se vrátili z Nového Zélandu. Koupili si farmu nedaleko Melbourne.“

Annabelle si leknutím zakryla obličej. „Panebože, to ne! Vždyť to tátů zabije. Ale je jen otázkou času, kdy se to dozví.“

„Já vím, ale já mu to říct nemohu. Rozhodně ne teď, když je tak slabý.“

„Jak si ta krysa William troufá vůbec ještě někdy vkročit na australskou půdu? Po všem, co napáchal!“ vyhrkla Annabelle rozhořčeně. Okamžitě si vybavila den, kdy pochovala do hrobu prázdnou rakev, protože Frederik Bradshaw při návratu z Nového Zélandu do Austrálie spadl za bouře přes pa-

lubu a jeho tělo se nenašlo. Tenkrát ještě věřila, že muž, který jí věnoval tolik lásky, je její vlastní otec. Jako takového jej také milovala a navždycky si ho uchovala v srdci. Nikdy mu nezapomene, že od začátku věděl, že ona není jeho dcera, a přesto se s její matkou oženil; proto, aby dítě mělo otce. Protože sňatek s Jonathanem tehdy nebyl možný. Ačkoliv Frederika milovala a vážila si ho, jeho syn William z prvního manželství se jí hnusil. Byl o deset let starší než ona a skrz naskrz bídák. Annabelle zatnula pěsti při pomýšlení na to, jak se tenkrát William vydával za výhradního dědice a Vicky, George, Amelii a ji z Frederikova domu vyhodil. A ihned jí vyvstalo před očima, jak ji tehle bezcitný William celé dětství a mládí utiskoval a nevlastní matku Vicky pronásledoval nesmiřitelnou nenávistí. A jak si vychutnával triumf, když jim předložil závěť očividně zfalšovanou ve svůj prospěch. Ale nejhorší ze všeho bylo hrozné podezření, že William svého otce shodil přes palubu lodě. Za to, že se ho táta chtěl kvůli jeho pokřivenému charakteru zbavit a vystřadit jej na Nový Zéland tím, že ho pověřil vedením tamější pobočky obchodní firmy. George a Vicky byli pevně přesvědčeni, že to udělal. Zato Annabelle nemohla uvěřit, že by se člověk, byť tak zlý jako William, nezdráhal sprovodit ze světa vlastního otce.

„Už to ví George?“ zeptala se třesoucím se hlasem.

Vicky zavrtěla hlavou. „Dělám si starost, že provede nějakou nerozvážnost.“

Annabelle matčinu obavu sdílela. George totiž tehdy Williamovi pohrozil, že ho bude vláčet po soudech a nedá pokoj, dokud ho nedostane za mříže. Následně si její nevlastní bratr sebral svých pět švestek a s mladou manželkou uprchl z Austrálie na Nový Zéland. Pro Vicky a George to znamenalo jasné doznání viny. A nyní, po víc než dvaceti letech, se odváží vrátit do Melbourne. Proč? Vražda se nikdy nepromlčí! Annabelle dobře chápala, že se Vicky snaží před Georgem a především před svým otcem Williamův návrat do Austrálie zamlčet. Williamova žena přece nebyla nikdo jiný než Jonathanova dcera Claire, která po svatbě s Williamem úplně přerušila styky s ot-

cem. Annabelle věděla, že to je další důvod, proč ji Jonathan zahrnoval láskou. Vždyť tehdy skoro současně jednu dceru ztratil a k jiné přišel.

„Zatraceně, co si teď počneme?“ vzdychla.

„Sama nevím. Dlouho se to v tajnosti držet nedá, ale z toho, že se ten mizera vrátil, nemám dobrý pocit. Celé ty roky jsem se na to snažila zapomenout a krotit touhu po pomstě. A na jednu je všechno zase tak živé, jako by se to přihodilo teprve včera. Nesmím dopustit, aby William Bradshaw znovu uvrhl mou rodinu do neštěstí!“ Vicky vyskočila ze židle a rozčileně pobíhala po kuchyni.

„Dámy, neruším vás v rozhovoru?“ uslyšely náhle hlas, který zněl jako přetvářka. Obě se otočily a zíraly na George jako na zjevení. „Ta Victoria je ale vykutálená mrška! Pěkně nás v kartách ocesala,“ zasmál se, vzápětí ho však smích přešel, když v matčině i sestřině tváři spatřil vyděšený výraz.

„Stalo se něco?“ zeptal se.

Annabelle a Vicky se na sebe podívaly bezradně.

„Neměly bychom ho do situace zasvětit?“ ozvala se Annabelle váhavě.

Vicky hlasitě zasténala. „Georgi, musíš mi slíbit, že neuděláš žádnou hloupost. Je potřeba se k tomu postavit rozumně.“

„Milerád. Pokud mi někdo konečně řekne, oč jde,“ odpověděl jinak vlídný George nezvykle ostrým tónem.

„Prosím, slib mi, že se budeš chovat rozvážně,“ naléhala Vicky.

„Mami, co se děje?“

„William Bradshaw a Claire se vrátili do Austrálie a usadili se nedaleko Melbourne.“

George zbledl a svalil se na židli. „To prase, ten vrah, ten...“

„Ale na to přece nemáš žádné důkazy,“ namítla Annabelle plaše.

„Uvidíme. Kdysi jsem mu přísahal, že ho dostanu před soud, a přísahu dodržím. Na to se můžete spolehnout.“

„Georgi, prosím, jak jsem řekla, nedělej nic, čeho bys později litoval!“ varovala ho Vicky důrazně.

„Žádný strach, nebudu si s tím hnusákem špinit ruce. V Melbourne i v Sydney znám několik vlivných právníků. Všude máme mecenáše naší nové porodnice. A nebudu váhat uplatnit všechny konexe, abych toho parchanta poslal za mříže.“ George se dostal do ráže. Tváře mu hořely hněvem.

„Ne tak nahlas!“ zasyčela Vicky. „Snažně tě prosím, abys ještě počkal a jednal rozvážně. A...“

„Co je to tu za tajnou schůzi?“ zajímal se Jonathan, sotva nakoukl pobaveně do kuchyně.

„Vůbec nic, drahý. Jenom diskutujeme o tom, jestli na krocana patří rozmarýna, nebo ne,“ zašvitořila Vicky. „Hned se vrátíme za vámi ven.“

„Zlato, chceš se mě zbavit?“ žertoval Jonathan.

„Ale kdepak, co tě nemá?“ zalhala Vicky a varovně pohlédla na George, který zjevně hořel netrpělivostí, aby nevlastnímu otci tu novinu ještě za tepla zvěstoval.

„No dobrá, tak já zase zmizím. Má někdo chuť potom jít se mnou na procházku?“

„Jistě, až si po obědě zdřímnu.“

„Vaše matka se mnou už zase jedná jako s malým dítětem,“ zasmál se Jonathan a odešel.

„Neříkej, že o tom ještě neví,“ vyhrkl George zaraženě.

„Ne, dověděla jsem se to od jedné známé a po Melbourne se ta zpráva ještě neroznesla. Zpátky v Austrálii jsou teprve pár týdnů.“

„A proč mu to neřekneš? Mami, má se to dovědět ve svém pánském klubu, nebo jak si to představuješ?“

Vicky ho pozorovala úpěnlivě. „Georgi, mám pocit, že na tom Jonathan není zdravotně nejlépe. Slibuji ti, že mu to povím, hned jak ho prohlédneš.“

„Mami, já jsem specialista na ženské nemoci. Pošli ho do Melbourne k příslušnému kolegovi.“

„Jako bys ho neznal. Pořád se bude předvádět, jak je zdravý, a nikdy nepůjde k lékaři dobrovolně. Přemluv ho, prosím, ať se od tebe nechá vyšetřit, dokud jsme tady všichni pěkně pohromadě. A pokud dospěješ k závěru, že je s ním všechno v po-

řádku, pak mu tu novinu šetrně oznámím. A potom si do toho pro mě za mě zapoj soud.“

„To zní, skoro jako kdyby ti nezáleželo na tom, jestli toho lumpa stihne trest, nebo ne.“

Vicky zhluboka vzdychla. „Ach, chlapče, jsem na vážkách. Léta jsem snila o tom, že si to William musí odpykat, ale dnes bych byla raději, kdyby mi již nic nepřipomínalo, co nám tehdy způsobil.“

„Mami, vždyť mi zabil otce. Chceš snad, aby z toho vyvázl?“

„Ne, samozřejmě že ne, ale když si představím, že se bude konat proces a všechno se znovu rozvíří a nakonec z toho stejně nic nevzejde pro nedostatek důkazů, co bychom z toho měli? Pro nic za nic by se jítily staré rány.“

George nechápavě kroutil hlavou. „Budiž, souhlasím. Dokud Jonathana neprohlédnu, nic nepodniknu, ale když se ukáže, že je zdravý, udělám všechno, co bude v mých silách, aby Williama stihl za zbabělou vraždu našeho otce spravedlivý trest.“

„Ach, chlapče, já jsem přece na tvé straně, ale dej mi ještě trochu času. Nejprve musím vědět, co je s Jonathanem.“

„A co si myslíš ty, sestřičko?“

Annabelle pokrčila rameny. „Jestli to opravdu udělal... tak by mu to pochopitelně nemělo projít,“ povzdechla si.

„Ty si to nechceš přiznat, vid'? Pro mě je záhada, jak pořád ještě můžeš věřit v dobro v člověku po tom všem, čeho se dopustil. Vzhledem k tomu, co musíš ve službách pro nebohé ženy zažívat.“

Annabelle věděla, na co naráží. Často doprovázela do nemocnice ženy, které manžel týral a kolikrát je i přizabil. George se postaral, aby klinika tyto ubožáčky ošetřila bezplatně.

„Máš pravdu, ale když jde o vlastní rodinu, člověk si to zkrátka nechce připustit. Na vlastní kůži jsem zakusila, jaký má William Bradshaw odporný charakter. Ale zabít svého otce – na to musí být posedlý ďáblem.“

„William Bradshaw posedlý ďáblem je,“ opáčil George netečně. „Tak vy dvě zase nasadte slavnostní výraz, ať si zbytek milé rodiny nevšimne, že nám návrat toho neřáda zkazil náladu.“

„Radši začni rovnou u sebe,“ poznamenala Annabelle a šťouchla nevlastního bratra do boku. „Vypadáš totiž, jako bys právě sám spáchal vraždu.“

„Ach, to mám chuť zabít vepsanou do tváře?“ George se přinutil ke strojenému úsměvu. „Je to takhle lepší?“

„Okouzlující!“ škádli ho Annabelle. „Tak, a teď mě chvíli nechte nadívat krocana, ať můžu konečně jít mezi vás na verandu,“ dodala tónem, který prozrazoval, že nestrpí žádný odpor.

„Pojď, mami, to je vyslovený vyhazov,“ řekl George, uchopil Vicky pod paži a odešel s ní z kuchyně.

Annabelle se snažila soustředit na ochucování slavnostní pečeně, což se jí moc nedařilo. Nemohla to popřít: ta novina jí úplně zkazila náladu. Sdílela matčinu obavu, že Williamův návrat citelně naruší klid v rodině. Kromě toho se jí vůbec nelíbilo, co Vicky řekla o zdravotním stavu jejího otce. A když to nyní domyslela, musela uznat, že již při příjezdu do Wentworth Falls vypadal na své poměry velmi pobledle. Přirozeně by ho nadmíru rozrušilo, že se jeho ztracená dcera Claire nenadále usadila v jeho blízkosti. Přesto byla jen otázka času, kdy se to dozví. Matčino tajnůstkářství situaci nijak nepomohlo. Naopak, až se o tom doslechne od někoho cizího, rozčilí se zřejmě ještě víc.

Z přemítání ji vytrhl hlas mladší dcery.

„Mami, smím se tě na něco zeptat?“

Annabelle se k Avě obrátila. „Jistě, moje malá.“

Ava pokrčila nos. Annabelle hned poznala, co jí vadí. Neměla ráda, když ji matka stále ještě oslovovala „moje malá“, protože beztak trpěla tím, že je nejméně o hlavu menší než Scarlet, a přitom je jen o rok mladší.

„Proč vlastně Victoria nežije v rezervaci, ale u babičky Vicky?“

Tato otázka Annabelle dočista zaskočila.

„Jak jsi na to přišla? Babička Vicky a dědeček Jonathan ji adoptovali. Proč by měla žít v rezervaci?“

„Protože měla austráláckou matku. Proto. A domorodci přece žijí v buši.“

„Jak tě taková pitomost napadla?“

„Naše učitelka Pritchesová nám řekla, že domorodci patří do rezervace, protože jsou hloupí a necivilizovaní.“

„Aha, tak to si budu muset s vaší paní učitelkou vážně promluvit. Je to holý nesmysl. Nehledě k tomu, že Victoria má bílého otce a, jak sama víš, v Melbournu byla vždycky nejlepší z celé třídy. O hlouposti nemůže být ani řeči. A co by si počala v rezervaci? Vždyť vypadá docela jako běloška.“

„To je právě ta záhada!“ vypadlo z Avy. „Jak to, že má světlejší kůži než já?“

„Dítě, uklidni se.“ Annabelle se pokusila dceru obejmout, ale ta udělala úkrok stranou, takže matka sáhla do prázdna.

„Ne, to je nespravedlivé!“ Dcera zatnula pěsti a hlasitě se rozvzlykala.

„Propánakrále, co to do tebe vjelo?“

„Když jsem včera nakupovala s Victorií ve Wentworth Falls, pár kluků na mě volalo *neandrtálko Austrálko!* Přitom primitivní domorodka je ona, a ne já! To je tak nespravedlivé!“

„Ale Avo, to, že se nějací venkovští klackové chovají nevhodně, přece nemůžeš zazlívat Victorii.“

Ava se na matku dívala uslzenýma očima zoufale. „Já vím, ale já jsem na ně zakřičela zpátky, že neandrtálka nejsem ve skutečnosti já, ale Victoria. A ona od té doby se mnou nemluví.“

„Avo! To od tebe nebylo hezké. A o nikom nesmíš říkat, že je neandrtálec nebo primitiv! Je to ošklivé a pohrdavé. Myslí, že by ses jí měla za tu urážku omluvit.“ Annabelle se pátravě zadívala z okna. „Podívej, zrovna sedí v zahradě úplně sama vzadu na houpačce. Běž za ní a řekni jí, že tě to mrzí!“

Ava rozčileně zakňourala. „Dobře, ale jenom proto, že jsou zítra Vánoce,“ zavrčela a ztratila se.

Annabelle dalo nadívání krocana pořádně zabrat, protože každou chvíli vyhlížela z okna, aby se ujistila, zda Ava splnila slib. Až když se její mladší dcera váhavě přiblížila k houpačce, dokončila přípravu jídla. Zrovna se chystala z kuchyně odejít, když jí přicházela vstříc dobře naladěná Scarlet. Jaký protiklad, blesklo Annabelle hlavou. Jedna neustále šíří dob-

rou náladu, druhá ztěžuje život sobě i druhým. Ale copak není normální, že sestry bývají tolik rozdílné? Pomyslela na Amelii a sebe: Její nevlastní sestra Amelie byla vždycky náladová. Žila v Brisbanu a udržovala kontakt pouze prostřednictvím několika stručných pohlednic – pokud vůbec. Když se tenkrát dozvěděla, že její matka Vicky před Frederikem milovala Jonathana, rozkmotřila se s Vicky a na vlastní přání vyrůstala u Emmy, vdovy po Vickyině bratru Stevenovi. Každý rok slibovala na vánoční pohlednici, že se napřesrok pokusí přijet do Wentworth Falls. Větší zájem o rodinu neprojevovala.

„Mami, sníš, nebo co?“ zeptala se Scarlet ustaraně.

„Ne, ne, všechno je v pořádku, jenom jsem právě myslela na tetu Amelii.“

„To je náhoda. Zrovna od ní přišlo vánoční přání.“

Proti své vůli se Annabelle musela zasmát, neboť si představovala téměř doslova stručný a nic neříkající text: *Veselé Vánoce! Příští rok je snad přijedu oslavit do Wentworthu. Pozdrav matce a Georgeovi*. Přelétla text a pobaveně se přesvědčila, že to je přesně tak. Amelie nevzkázala pozdrav Jonathanovi, protože dodnes matce neodpustila, že se po Frederikově smrti provdala za svou dávnou lásku.

„Zajdu do hor nasbírat trochu bylin,“ uvědomila ji Scarlet vesele.

„Sama? To se mi vůbec nelíbí,“ namítla Annabelle starostlivě.

„Ale, mami, koho bych měla vzít s sebou? Avu snad?“ zasmála se provokativně.

Ne, Annabelle si vsutku neuměla představit, jak její mladší dcera hledá v lese vzácné rostliny.

„Ale nezdržuj se tam dlouho. Večeřet chceme v šest. A ještě se musíš převléknout,“ napomenula ji matka při pohledu na její sportovní oblečení; bílou halenku a dlouhou černou sukni. Dlouhé plavé vlasy, spletené do copu, jí zdobil slaměný klobouk.

„Co tě nemá? Přece si nenechám ujít tvého krocana,“ ujistila ji Scarlet a vášnivě ji objala. „Budu zpátky včas, abych ti ještě pomohla prostřít tabuli,“ dodala.

Annabelle se za dcerou chvíli ohlížela a pozorovala, jak odchází z domu a vesele si píská. O tohle dítě si nedělala ani nejmenší starosti. Byla přesvědčena, že půjde svou cestou. Zato ji trápily myšlenky na Avu. Samozřejmě se v mládí sama sebe nejednou ptala, proč má pleť tmavší než sourozenci, a nezapomínala, jak jí William jednou také nadával, že vypadá jako ti oškliví domorodí primitivové. Až když poznala svého fyzického otce, dostala odpověď na svou otázku. Barvu pleti zdělila po něm. Mnohokrát si však ještě dnes kladla vskrytu duše otázku, kde přišel k tmavé pleti on, když jeho rodiče byli údajně bílí farmáři.

Znovu se pokárala, že se ve slavnostní den zatěžuje hloubáním. Odhodlala se k úsměvu a honem se připojila k ostatním na verandě. Jenom vráska uprostřed obočí prozrazovala, jak je ve skutečnosti rozčilená. Alespoň že ji příjezd manžela, obloženého vánočními dárky, ze Sydney umožnil na chvíli hodit starosti za hlavu.

2

Scarlet znala každé zákoutí, každý strom, keř a pěšinu, která za domem vedla dolů do rokle a odtud k velkému vodopádu, co s ohromnou silou a hukotem padal z hory. Vlevo od burácející vody, jež se leskla všemi odstíny zelené, se vinula cesta nahoru do eukalyptového lesa. Scarlet se ráda toulala sama divočinou a přitom si pozorně prohlížela všechny zázraky přírody. Dnes měla v úmyslu natrhat matce ke slavnostní tabuli velikánskou kytici exotických květů všech barev. Později je chtěla usušit a odvézt do Sydney a doma jednotlivé květiny určit podle moudrých knih. Některé názvy již znala, jenže na každé procházce objevovala nové rostliny. Za cíl si stanovila paseku v blahovičnickovém lese, kde rostly obzvlášť pestrobarevné květiny.

Již zdálky k ní vál svěží vzduch. Voněl po oleji z lékárny, který jim Annabelle od dětství přikládala na každou ranku, aby se nezanítila. Scarlet měla tuhle vůni ráda, protože když ji člověk zhluboka nasaje, má příjemný pocit v hrudníku. Nad lesem ležela jemná modravá mlha. Scarlet dokonce věděla, proč vzduch nad eukalyptovým lesem působí modře. Je to lámáním světla a odpařováním vonné silice z listů nezměrného počtu blahovičníků.

Kromě toho poslouchala koncert, který zněl z lesa. Barevní ptáci cvrkali, švitořili, šveholili a pípali jako o závod.

Právě dorazila k pasece a byla jako u vytržení. Kochala se barevnou rozmanitostí květin. V takových kouzelných okamžicích snívala o tom, že by podnikala výzkumné výpravy do vnitrozemí jako kdysi botanik Ludwig Leichhardt. Na rozdíl od něj pochopitelně nechtěla zmizet v nitru rudého kontinentu beze stopy. Zrovna nedávno měla o tomto badateli ve škole přednášku. Neskrývala svůj vroucí obdiv a nechala se slyšet, že bude kráčet v jeho šlépějích. Avšak učitelka Pritchesová jí uštědřila pořádnou sprchu. „Působit jako badatel, to je pouze pro muže!“ zpražila ji příkře. Ale Scarlet to nemohlo odradit. Matce tuto drobnou příhodu raději zamlčela. Těžko jen domyslet, jak by to dopadlo, kdyby Annabelle nelenila, běžela do školy a na staromódní učitelku si došlápla. V tomto ohledu totiž šly žerty stranou.

Zrovna když se sehnula a chystala se utrhnout první kvítek, ticho přerušil strašlivý křik. I ptačí zpěv rázem umlkl. Scarlet se narovнала a vyděšeně se rozhlížela, ale nikoho neviděla.

„Haló!“ zvolala co nejhlasitěji. Nepocitovala ani trochu strach, neboť nebylo pochyb, že ten člověk je ve velké nouzi, takže nehrozilo, že by jí chtěl ublížit.

„Pomoc!“ donesl se k ní mužský hlas. „Tady jsem.“

Usilovně těkala očima, až za jedním keřem rozeznala ruku nataženou do výšky. Srdce se jí rozbušilo. Co se stalo, a hlavně co je to za člověka, který tam volá o pomoc? Neváhala a upalovala k místu. Muž ležel na zemi, tvář měl zkřivenou bolestí a osahával si lýtko.